

Мудрі жінки

Автор:

Людмила Когут

Мудрі жінки

Людмила Когут

Людські долі, життєві перипетії, заплутані колізії майстерно втілила письменниця у своїх оповіданнях. Кожен окремий твір – особливий, але їх об'єднує щирість вияву почуттів, розуміння жіночої психології і найголовніше – віра в себе, у добро, у життя.

Людмила Когут

Мудрі жінки

Від автора

Книгу я присвячую своїм донечкам – Олюні та Ганнусі

Ця книга – про жінок загалом і про кожну жінку зокрема. Усе, що відбувається з моїми героїнями, могло б трапитися з будь-якою іншою жінкою хоча б один раз у житті. Неважливо, у якій країні ви живете, який маєте колір шкіри. У житті кожна жінка зустрічає своє кохання – всепоглинаюче або не надто бурхливе, щасливе або трагічне, взаємне чи нерозділене. Інколи нас підстерігають зрада, ревності, заздрість, підлість. Щастям ми завжди з кимось ділимося, от тільки свою біду і горе переживаємо наодинці, скільки б людей не було поряд. Як часто в цей час ми не маємо друга, який би щиро порадив, підтримав.

Я буду щаслива, якщо ці короткі жіночі оповідання допоможуть вам досягти душевної рівноваги і внутрішньої гармонії.

Жінки! Я щиро намагаюся вас зрозуміти, безперечно, люблю вас.

Інформація для чоловіків

Щоб завоювати жіноче серце і душу, не зайвим буде прочитати вміщені тут оповідання. Вони допоможуть вам краще збагнути незвідану жіночу сутність, підкажуть, як слід поводитися з жінками.

Прислухайтеся до моїх порад!

З повагою Автор.

Дивне кохання

Зірвись в кохання! Світ не зникне.

Хай піде кругом голова!

Як жити, жити і не крикнуть,

Не видихнуть: «Душа жива!»

Богдан прокинувся, як завжди, дуже рано. Сонце лише встигло розсіяти вранішній осінній туман. Із задоволенням вийшов на балкон, щоб розім'ятись. Він любив цей час – навкруги ще ранкова тиша, немає гамору та дитячого галасу в подвір'ї їхньої дев'ятиповерхівки. Тільки прибиральниця ритмічно шаркає давно стертою мітлою.

День видавався чудовим. Красива осіння пора – бабине літо. Хочеться насолодитися останнім теплом, таким лагідним і приємним. Не те, що влітку – спекотно і волого, не знаєш, де подітись, рятує лише кондиціонер в офісі.

Настрій легкий. Богдан з апетитом з'їв свій сніданок, випив запашну каву.

Все прекрасно! Як гарно жити!

Перед тим, як вийти з дому, освіжив лице парфумами. Легенько натиснув на корок пляшечки і наніс ще декілька крапель на зап'ястя. Він знав, що так роблять жінки, але дуже любив дорогі французькі парфуми і хотів відчувати на собі приємний, ледь терпкувато-тютюновий запах гарних чоловічих парфумів. Жінки в його офісі, відчуваючи цей запах у коридорі, знали – шеф на місці.

Вони поспішали одна поперед одною увійти в кабінет начальника і привітатись. За цим вітанням крилося дещо інше – кожна хотіла показати свою вроду, яку підкреслювали гарний одяг, косметика, зі смаком дібрана біжутерія.

Чоловіків у їхньому офісі було мало, здебільшого наладчики, які працювали безпосередньо на об'єктах і приїздили в офіс тільки зі звітами та за отриманням нових завдань і зарплатні. Зрештою, серед них майже всі були одружені. Шеф же був вільний, як вітер – розлучений.

Одружився ще перед армією. Служив радистом на кораблі. Додому не приїздив два роки. Коли повернувся зі служби, через чотири місяці дружина народила маля – гарненьку дівчинку, яка не могла бути його дитиною. Дружина попросила його не руйнувати їхню сім'ю до народження дитини.

Богдан із великими зусиллями пережив чотири місяці поруч із вагітною жінкою, яка так підло його зрадила.

Добре, що жили вони у квартирі його батьків, які давно переїхали в село, – ніхто з рідних не бачив його постійної муки.

В армії Богдан цілував листи своєї дружини і навіть у найхімернішому сні не міг уявити собі, який сюрприз чекав на нього після повернення.

Він так поспішав додому! Мріяв, як вони будуть жити, працювати, виховувати дітей. Та не судилось їм бути разом. Вони знали одне одного ще зі школи, потім разом навчились в інституті, під час навчання й одружились.

Батьки були незадоволені вибором сина, але не суперечили, бо не хотіли втручатися в його життя. Мама плакала по кутках і бідкалась, що син ще не став на ноги, а вже заводить сім'ю. їй, як і кожній свекрусі, здавалось, кращого за її сина не було нікого у всьому світі, і догодити їй було б неможливо, навіть якби Богдан до батьків привів східну принцесу. Вона була б негідна їхнього єдиного сина.

Богдан був красивим хлопцем, а потім змужнів і став гарним мужчиною – високий, стрункий, чорноокий, з веселою вдачею. Дівчата на нього заглядались і в школі, і в інституті. Але він не бачив нікого – тільки свою «малечу» Галину. Вона була низенького зросту, але гарненька на личку, світловолоса. Мала звабливу фігуру, була пропорційно складена, але найбільше вражали її груди. Галина була така пишногруда, що ще зі школи жоден хлопець не міг оминати своїм поглядом її сексуально-збуджуючі перса. Характер мала веселий.

Перший рік спільного сімейного життя минув щасливо. Вони знали одне про одного все, тому їм не потрібно було звикати і притиратись. Тільки б любитись і любитись.

Батьки залишили дітям квартиру із всім нажитим майном, забрали в село тільки свій одяг і дещо із господарських речей.

Галина плакала, коли її коханому прийшла повістка із військкомату. Але Богдан був чесною людиною, не шукав шляхів для того, щоб відкупитись. Хотів стати справжнім чоловіком, хоча він і до армії був таким – міг постояти і за себе, і за друзів.

Армія була доброю школою життя. Там, на кораблі у відкритому морі, була особлива атмосфера. Це тільки у фільмах та у військових парадах моряки у білесеньких сорочках та нарядних безкозирках. Насправді ж служба на кораблі нелегка. Обмежений простір і обмежене спілкування – довкруги тільки море, таке неспокійне, грізне, суворе. Різні люди поруч – відверті і підлі, сильні і слабкі. Там він навчився відрізнити правду від брехні і напівправди, чорне від білого. Постійно працював над собою – у вільний час займався спортом і багато читав.

Щоденні навантаження трохи відволікали від думок і туги за дружиною та домом. Через два роки на берег з корабля зійшов гарний і розумний чоловік, сильний духом і тілом.

Після зради дружини Богдан не озлобився, не розчарувався в усіх жінках світу. Просто біль охопив його душу, сум'яття стисло серце – не міг зрозуміти, як вона могла його зрадити. Намагався знайти виправдання – молода і гарна жінка довго не могла бути самотньою – скрізь на неї чатували спокуси. Від одної такої вона і не втрималась. У Галі був роман, який закінчився вагітністю та розлукою із спокусником, який виявився негідником і боягузом.

Галина пішла на консультацію до поліклініки. Лікарі категорично заборонили їй робити аборт – у неї було щось негаразд зі здоров'ям, це могла бути її єдина дитина. Жінка ніч проплакала і вирішила залишити цю дитину, таку небажану, але рідну.

Дитина наче відчувала, що йдеться про її життя, і була такою чемною, що Галина при своєму маленькому зрості та дівочій статури легко перенесла вагітність. Єдине, що було причиною її постійного неспокою, – як дивитися в очі чоловікові.

Час біжить невпинно, і от настав день зустрічі. В очах у Богдана Галина побачила приховані сльози і цілковите розчарування.

Він не захотів слухати її сповідь – обірвав на півслові:

– Я все зрозумів, і відпускаю тебе від себе хоч в цю хвилину. Хочеш почекати до народження дитини – будь ласка! Але потім звільни мене від своєї присутності. Завтра я подаю заяву на розлучення.

Галина не заперечувала, лише думала про те, як буде жити далі сама з дитиною. До своїх батьків іти не могла з двох причин: у батьківській двокімнатній квартирі жили дві сім'ї – її батьки та старша сестра з чоловіком та двома синами. Друга причина була ще важливішою – Галина намагалась не потрапляти на очі батькам у стані своєї вагітності. Для батьків її вчинок став трагедією. Жінці не позаздриш! Вона надіялась, що коли Богдан повернеться, він простить їй зраду. Мріяла про цей великодушний вчинок – прощення. Думала, якби було б гарно – вони вдвох ідуть поряд, везуть у візочку дитинча.

Цей сон-мрія приходив майже щоночі. Вона любила Богдана і дуже жалкувала про свій нерозважливий вчинок. Але не так сталося, як мріялось...

Богдан не пробачив. Не кричав, не перекидав меблі, не бив посуд – він закам'янів. Він ніколи не зміг би підняти руку на свою «малечу», особливо зараз, коли вона була вагітна.

Коли чоловік служив на кораблі, кохана щоночі приходила до нього у сні – він її палко пестив і кохав. Прокидався, а настрій від солодких пестоців залишався до наступної ночі і бажаного сну. Так він і служив: удень – військова служба, вночі – сні і мрії про кохану дружину.

І от тепер вона, дружина-мрія, вже не його. Раніше він хотів її пестити і кохати, тепер у душі – холод і відраза. Ненависті не було. Тільки жаль, що вона зіпсувала їхнє спільне сімейне майбутнє. Але це її життя, вона має прожити його сама і пройти той шлях, який обрала.

...Відтоді минуло десять років. Богдан не одружився. Після розлучення спочатку навіть не дивися на жінок. Тільки працював, вивчав закони і створив свій бізнес – невелику фірму зі встановлення сигналізації. Ці сучасні системи охорони були потрібні всім, отож, напрям його діяльності виявився перспективним.

Добирав кваліфікованих спеціалістів, шукав замовників і працював над розширенням сфери послуг. За десять років став відомим бізнесменом. Купив гарний автомобіль, почав будівництво будинку за містом.

Про життя своєї колишньої дружини Богдан не знав нічого – він викреслив її зі своєї пам'яті назавжди.

Пірного осіннього дня успішний молодий чоловік вийшов із під'їзду і легкою ходою пішов до автостоянки, де стояла його «Ауді». Двірничка з повагою привіталась до Богдана. Оперлась на свою мітлу і подивилась услід цьому показному чоловікові.

Він завжди був привітний до неї, поважав людей, які робили свою працю якісно. Цей його принцип стосувався всіх, навіть чорноробів. Бачив, як старанно підтримувала двірничка лад в їхньому під'їзді та біля будинку. Маруся – так усі мешканці називали двірничку, не дозволяла підліткам курити в під'їзді чи біля

будинку. Вікна на сходовій клітці були завжди чисті, біля них стояли горщики з різними квітами. У під'їзді вимита підлога, свіже повітря – не чути запаху сміттєпроводу. Завдяки працьовитій і акуратній Марусі їхній під'їзд був зразком чистоти і порядку.

Вона не зважала ні на кого. Як десь у вазоні бачила недопалок, то дзвонила у двері сусідніх квартир і соромила мешканців.

Її всі боялись, але і поважали за сумлінну працю, таку непрестижну, але вкрай потрібну.

Біля інших будинків можна побачити все – порожні пляшки, викинуті серед ночі з вікна використані презервативи та інший непотріб. Натомість у них обабіч будинку Маруся облаштувала клумби. Посаджені квіти дібрано зі смаком та любов'ю, за свої копійчані заробітки сама їх купувала. Хотіла, щоб квіти милували людське око і доглядала їх, як рідних дітей, яких вона не мала. Була одинока...

Мешканці були горді за те, що їхній будинок завжди був найохайніший. Коли з нагоди якогось свята до них приходили гості, то, вражені, зупинялися біля порога під'їзду. Такої чистоти у висотних будинках вони не бачили. Про якісь подряпини у ліфті чи припалені сірниками стелі не могло бути й мови. Ніхто з дітей не смів зайти і кинути на підлогу якесь сміття. Не піднімалась рука підпалити чи зіпсувати кнопки у ліфті, приклеїти десь жуйку. У під'їзді панувала «сувора Марусина диктатура».

Вона жила на першому поверсі в однокімнатній квартирі. І вартувала їхній під'їзд і вдень, і вночі.

Богдан пішов уперед, а Маруся подивилась йому услід і зітхнула:

– Такий гарний чоловік, а все сам і сам.

Бачила, що приходили до нього час від часу якісь жінки, але не було такої, що жила б у Богдановому помешканні постійно.

Диви, який перебірливий та вибагливий, – снували думки в Марусиній голові. «Чекає, певно, принцесу», – подумала і пішла поратись у квітнику.

Богдан прийшов на стоянку. Спересердя сплюнув – спущено два передніх колеса. Бортувати немає часу, та й має він лише одну «запаску».

Його гарний настрій наче вітром здуло. Ні, треба десь шукати гараж. Поки збудує свій – роки минуть.

Вирішив добратись на роботу на таксі. Недалеко була тролейбусна зупинка. Давно не користувався громадським транспортом або таксі. Здебільшого – своєю машиною чи авто колег. Стояв, чекав таксі і заспокоювався.

Брязкаючи залізниччям, під'їхав тролейбус, нерівно загальмував і зупинився. Богдан відійшов убік, щоб дати можливість пасажирам сісти в тролейбус. Щоправда, слово «сісти» тут було недоречне. Не сісти, а з великими зусиллями впхатись.

Дивився, як люди намагалися проштовхнутись у переповнений тролейбус. їх можна зрозуміти – усім треба їхати. За тим, з яким завзяттям вони продирались у залізну пащу тролейбуса, легко було визначити, який характер у людини.

Он до передніх дверей побігла молода жінка. Безцеремонно розіпхала всіх і перша проштовхнулась у двері. Але далі вже не йде, стала у проході. Чути її верескливий голос:

– Вам треба, то й пропихайтесь собі всередину, а я на наступній зупинці виходжу.

О, такій на шляху краще не ставати. Розтопче – і не скривиться. Лице таке миле, а душа – гнила.

У Богдана зовсім минула злість. Стоїть і дивиться виставу «Штурм тролейбуса». Майже всі пасажири пропхалися у тролейбус. Водій кричить:

– Відходьте від дверей! З відчиненими дверима не поїду.

Пасажири нервують. Задуха. Неприємні запахи – від когось

чути вчорашнім перегаром чи часником і цибулею, від когось – запахом немитого тіла. Молоді студентки поховали вередливі носи у свої блузки, щоб чути запах власних парфумів, а не брудних тіл і масного волосся. Богдан аж здригнувся від думки про те, що він, такий чистий, сам міг би опинитися в цій мішанині.

Тролейбус із несамовитим скреготом рушив. Швидко розігнався і різко зупинився. У тролейбусі жіночий лемент, але техніку безпеки дотримано – двері зачинено. Байдуже, що в когось розірвалися колготи чи зламався каблук. Порядок! Можна рушати до наступної зупинки. Дика реальність!

На зупинці залишилася тільки жінка середнього віку. Бідна, вбрана у зношений одяг, майже мотлох. Богдан бачив, як вона бігала від дверей до дверей, але тільки заглядала поза людські спина і нервово переступала з ноги на ногу. Вона не змогла за людською навалою увійти в жодні двері. Богдан дивився на машини, які проїздили поряд, але таксі, як на зло, не було. Знову підходили люди на зупинку. Під'їхав наступний тролейбус, і почався новий штурм.

Богдан уже не шукав таксі, лише стежив за битвою на тролейбусному полі і за тією жінкою, яка не сіла в перший тролейбус.

Повторний штурм закінчився, зі скрипом зачинилися двері тролейбуса. На зупинці знову залишилася безпорадна, бідно вбрана жінка. Навіть стара баба із клунками впхала у тролейбус своє згорблене старече тіло та, бідкаючись, втягла за собою свій скарб – якийсь клунок, тісно перев'язаний хустиною у велику сіру клітинку.

Тролейбус від'їхав, а жінка зі сльозами в очах подивилась на Богдана – красеня, який упродовж двадцяти хвилин дивився на цю штовханину та колотнечу біля тролейбуса.

У жінки були глибокі голубі очі, розумні, але дуже сумні. На неї шкода було дивитись. Чоловік зауважив, що вона гарна, але така бідна, майже убога!

Богдан побачив таксі і помахав рукою водієві. Таксі зупинилось. Богдан відчинив передні двері, сказав, куди йому потрібно доїхати, і підійшов до молодої жінки.

– Сідайте в таксі, доїдете, куди вам потрібно.

– Дякую, я не можу, я не маю грошей.

– Сідайте, прошу вас, я заплачу!

Богдан узяв її за худеньку руку і підвів до таксі. Відчинив задні двері і жінка сіла в машину. Водій скривився: це була дивна пара – принц і жебрачка.

Жінка зіщулилась на задньому сидінні, опустила очі. Богдан час від часу озирався. У неї була дивовижно чиста і біла шкіра, довгі пухнасті чорні ненафарбовані вії. Рівненькі дуги темних брів були такої форми, ніби жінка чимось здивована.

Богдан, намагаючись бути якомога тактовнішим, запитав, куди вона іде. З'ясувалося, що на роботу. Хвилюється, що спізнюється. Її вже попередили: якщо запізниться ще хоч один раз – звільнять.

Під'їхали під великий овочевий магазин. Жінка подякувала і швиденько вбігла у двері магазину. Богдан проїхав ще один квартал і вийшов біля свого офісу. Він працював зовсім недалеко від овочевого магазину.

Увійшов до кабінету, та не міг забути цю красиву, але бідну жінку. Цікаво, хто вона? Чому така убога?

Сів у зручне шкіряне крісло, увімкнув комп'ютер, кондиціонер, поставив інструментальну музику. Приемна атмосфера, можна починати працювати. Через годину – виробнича нарада, треба підготуватись.

Привідчинивши двері, зазирнула його секретарка.

Шефе, я вже на місці. Що вам подати: чай чи каву?

Жінки в колективі були як на підбір. Бухгалтери та економісти вели між собою приховану війну – хто привабливіший і сексуальніший. І заміжні, і неодружені хотіли показати босу свої принади. Щодня в офісі був майже показ моделей.

Змагання завершувалось нічиєю, бо шеф до всіх ставився із симпатією, нікого не вирізняючи. З усіма був однаково привітний і тактовний, говорив їм компліменти

та гарні слова, які жінки прагнули чути від нього. Робив зауваження по роботі, якщо було необхідно. Усі вони були для шефа лише співробітниця і не більше.

Час від часу в Богдана були короткочасні захоплення, які швидко минали. Ці романи завжди були поза межами його фірми і не з підлеглими жінками...

Богдан провів нараду. Сьогодні, крім вирішення виробничих питань, розглядав своїх працівників. Чоловіки як чоловіки – при костюмах і краватках. Тінки в його колективі – наче топ-моделі різного віку. Як багато важить для жінок одяг, взуття та різні аксесуари! Зараз перед Богданом сиділи красуні. Він кожну з них подумки вбирав в убогий одяг своєї ранішньої супутниці. У тому вбранні вони були б схожі на бліді поганки. Змити макіяж, зняти коштовності – немає на кому спинити погляд. Після наради дав ключі від машини своєму механікові, попросив замінити колеса та підвезти машину під офіс.

Перед обідом Богдан вирішив піти в той овочевий магазин і з'ясувати, ким працює та дивна молода особа – його ранкова попутниця.

Вийшов на вулицю. Сонце. Небо по-літньому голубе, про осінь нагадує тільки павутинка бабиного літа. Рукою змахнув її з очей.

Із задоволенням підставив лице до сонечка і пішов вулицею.

– Щось куплю собі з фруктів, – вирішив він. – Не прийду ж просто так у магазин.

Трохи хвилювався, боявся опинитися в незручному становищі. Сам собі не міг відповісти, навіщо він туди йде. І взагалі, що йому за клопіт до тої дивачки. Але цікавість брала гору над ніяковістю. Увійшов у магазин. Це був магазин самообслуговування. Не поспішаючи, пішов між стелажів із фруктами. Вибрав виноград, пішов далі. Незнайомки ніде не видно.

«Напевно, вже пішла. Цікаво, що вона може тут робити?» – роззирався в магазині.

– Світлано, іди візьми сьогоднішні накладні, – гукнула комусь голосно касирка.

І Богдан побачив, як із якогось темного закутка в кінці торгового залу вийшла ранішня незнайомка. Підійшла, взяла накладні. Він поспішив до каси, їхні шляхи перетнулись.

Від несподіванки зупинилась, зашарілась. Опустила чорні вії над волошковими очима-криницями. Кивнула йому, усміхнулась білосніжною усмішкою і пішла в темряву підсобного приміщення, зачинивши за собою двері.

Богдан заплатив за червонощокі яблука, виноград і вийшов із магазину.

День проминув непомітно. Задоволений, поїхав додому. Шлях обрав повз овочевий магазин. Кінець робочого дня, можливо, та бідолаха буде вертатись додому.

Ні, немає! Поїхав додому сам.

Наступного ранку їхав біля зупинки тролейбуса і виглядав свою незнайомку. Від'їхав на декілька метрів уперед. Зупинив машину, у бокове дзеркало дивився, хто на зупинці, як штурмують тролейбус. Невдахи-Світлани не було. Богдан постояв ще декілька хвилин і побачив, як вона наближається до тролейбусної зупинки. Одягнена так, як і вчора.

У нього прокинулась цікавість дізнатися, кому пощастить з першої спроби проштовхнутися у тролейбус. Для Світлани перша спроба була невдалою, як і вчора. На наступний тролейбус Богдан не чекав, бо результат боротьби вже знав наперед. Від'їхав назад, відчинив двері машини і погукав красуню-Попелюшку:

– Світлано, сідайте!

Пасажири, які підходили, із здивуванням дивились, як гарний і забезпечений пан покликав у машину дивно вбрану жінку.

Вона несміливо підійшла і сіла на передне сидіння, поряд з Богданом. Швидко зачинила двері, ніби хотіла відгородитись від чужих поглядів і від всього світу. Він зрозумів її і різко від'їхав від зупинки, подалі від безцеремонних людських поглядів.

– Сьогодні ви не запізнитесь і вас не звільнять, – жартуючи, сказав Богдан.

– Дякую, – відповіла Світлана, і знову на її щоках зацвіли червоні маки сором'язливості.

«Боже, яка вона гарна! Красуня! Але чому така бідна? Це слід з'ясувати», – думав Богдан. Став розпитувати в неї, ким вона працює в магазині.

З'ясувалось – бухгалтером! Дивина! Бухгалтер у такому магазині – друга особа після директора.

Але чому ж вона така? Питати про це якось неделікатно. Світлана уважно подивилась на нього і відповіла на німе запитання, яке прочитала у Богданових очах. Місяць тому вона вийшла із в'язниці. Від несподіванки і здивування він зупинив машину. Цього тільки бракувало!

Богдан очікував будь-якої відповіді – тільки не такої! Світлана дивилась йому у вічі і розповідала далі. Ні, вона не вбивця і не кримінальна злочинниця. Вона – бухгалтер. Працювала в центральному супермаркеті. Директор скористався з її порядності і непомітно дав їй на підпис декілька незаконних паперів.

Податківці виявили значні порушення, збитки для держави на велику суму. Винною виявилася Світлана. А тут ще й рекет...

Жінка говорила із хвилюванням, і так поспішала все розповісти про себе, ніби боялась, що Богдан, недослухавши, відчинить двері і скаже їй вийти.

Отже, на Світлану була заведена кримінальна справа за фінансові зловживання, і, як завжди буває, посадили стрілочника. Дали п'ять років. Конфіскували все майно. Відсиділа три роки, і її амністували за зразкову поведінку. тиве на квартирі у двірнички Марусі.

Богдан заціпенів. Він, чоловік, який сам зазнав чимало випробувань долі, не міг дібрати слів, щоб щось порадити, заспокоїти – заціпенів. Підвіз жінку під магазин.

Світлана чемно подякувала і вийшла мовчки. Що можна сказати в цій ситуації?! Не поспішаючи, зайшла в магазин. Сьогодні вона не запізнюваласьь.

Богдан приїхав під офіс у поганому настрої. Не хотів нікого бачити, особливо своїх густонакв�цьованих бухгалтерів.

Привітався до секретарки і сказав, що має важливу роботу – нікого до нього не пропускати, хіба що з'єднувати телефоном.

Віра здивовано подивилась на шефа, коли він, мов темна хмара, пройшов повз неї у свій кабінет. Вона працювала з ним майже десять років, але таким лихим його ще не бачила. Вимкнула музику, у приймальній запанувала тиша, серед якої було чути тільки звук клавіш комп'ютера та шелест паперу.

Богдан сів за стіл, увімкнув свій комп'ютер і почав переглядати давні договори на виконання робіт. Шукав договір з тим супермаркетом, у якому працювала колись Світлана. Знайшов у комп'ютері – подивився на дату підписання договору. Почав шукати в робочих папках екземпляр договору, і знайшов: підписаний ним і його бухгалтером, а з боку супермаркету – директор і головний бухгалтер Світлана Вишиванна. Яке гарне і милозвучне ім'я та прізвище! Богданову душу стискав невимовний жаль до нещасної жінки, защеміло тверде чоловіче серце.

Він багато побачив на своєму життєвому шляху – нелегка служба в армії, дідівщина і приниження молодших солдатів, кохання, зрада.

Богдан важко пережив зраду своєї дружини, але вчинив з нею порядно, полюдськи. Забрав Галину з чужою дитиною з пологового будинку, заплатив лікарям за пологи. Купив дитині все необхідне на перший час. Перевіз усі речі колишньої дружини на ту квартиру, яку вона знайшла заздалегідь.

Так сталося, що за довгі роки Богдан жодного разу не зустрів Галину десь у місті. Він нічого про неї не знав і не хотів знати. Оминав навіть усіх спільних шкільних та інститутських знайомих. Згодом Богдан цілком звільнився від пут колишнього кохання. Це звільнення було таким нелегким, що він не один раз ледь стримував у собі пориви злості і образи на колишню дружину. Але час лікує, у його душі давно стерся слід від першої зрадливої любові.

Сьогодні Богдан хотів знати все про чужу і нещасну жінку з магазину. Він розумів її – вона пережила страшні випробування і, що найвірогідніше, не зовсім заслужено.

Богдан почав переглядати свої записники і згадувати, хто його познайомив із керівництвом супермаркету, з яким згодом був підписаний договір на встановлення й експлуатацію сигналізації.

Переглянув декілька записників – знайшов. У відділі постачання працював його колишній однокласник. Богдан зателефонував йому на роботу. Відповіли, що він тут давно не працює.

Богдан набрав домашній номер телефону. Слухавку взяла дружина, сказала, що він на роботі, і дала номер мобільного.

Поки Богдан усе це з'ясовував, відчув, що від хвилювання йому пересохло в горлі. Однокласник зрадив, але був здивований несподіваним дзвінком. Богдан розпитував про Світлану.

– Так, знав таку. Чудова людина, порядна жінка. Підло підставили, як маленьку дівчинку. Обібрали її, як липку. Навіть не знаю, що з нею і де вона. Була незаміжня, дуже красива. Усі чоловіки-працівники задивлялись, залицялись, але вона була недоступною. А тобі це навіщо? – спитав давній знайомий.

Богдан злукавив і сказав, що переглядав старі договори і хотів щось уточнити в бухгалтера, та немає її координатів. На цьому Богдан закінчив свою розвідку. Після почутого йому навіть дихати стало легше. Настрій поліпшився. Усміхнувся, викликав по селектору секретарку, та перелякано вбігла до кабінету.

Зраділа, що в шефа поліпшився настрій. Не могла зрозуміти такого швидкого перепаду, бо ніхто не заходив і не телефонував йому.

Богдан сказав покликати до себе головного бухгалтера. Прийшла Орися – гарна, струнка жінка, завжди одягнута зі смаком. Але, як майже всі бухгалтери, із своїми «мухами» в голові. З нею завжди спочатку треба поговорити ні про що, зробити десять компліментів. Нагадати їй, що ти її бос. Збити її зверхність «начальника усіх цифр, таблиць та бухгалтерських звітів». Тільки після цього перед Богданом поставала звичайна жінка і хороший спеціаліст.

Богдан мистецьки завів розмову на те, що бухгалтери мають багато роботи, влітку всі працівники бухгалтерії не змогли піти у відпустку, виконуючи піврічні

звіти.

Орися погоджувалася здивовано, бо коли вона раніше говорила керівникові, що в бухгалтерію потрібен ще один спеціаліст, чула від нього категоричне «Ні!»

Тепер все було, ніби у країні кривих дзеркал. Керівник сам пропонує внести зміни у штатний розпис і ввести посаду заступника головного бухгалтера.

Кандидатуру він уже підібрав. Цією новиною він остаточно вразив бухгалтера Орисю, свою «праву руку». Ошелешена, вона вийшла з кабінету, на неї запитально подивилася секретарка Віра, яка сьогодні також була не в гуморі.

Під час обідньої перерви Богдан пішов прогулятися у напрямку магазину. Зайшов туди, знову став вибирати фрукти. Підійшов до каси платити, попросив покликати Світлану – бухгалтера. Касир закрила касу і пішла в підсобку з німим запитанням в очах. Вона не могла зрозуміти, що цей красень хоче від їхньої бідаки.

Світлана вийшла, здивована підійшла до нього. Богдан дивився їй в очі і бачив у них радісні іскорки від їхньої зустрічі.

Вона не сподівалась його побачити після своєї ранкової сповіді. Не могла стримати своїх емоцій. Богдан бачив, що її радість була по-дитячому щирою. Він запропонував їй після роботи разом повечеряти. Світлана усміхнулась і ствердно кивнула. Він на прощання потиснув її руку і пішов.

Світлана не могла дочекатися кінця робочого дня. їй здавалось, що в її темній комірчині стало світліше. Богдан теж у хвилюванні ледве дочекався закінчення робочого дня. Усміхався сам до себе, наче хлопець, який уперше йде на побачення.

Під'їхав у призначений час до магазину. Світлана з усмішкою йшла до машини. Він побачив, як продавці поприпадали до вікон, щоб роздивитись усе, що відбувалось на вулиці.

Богдан вийшов з машини і шанобливо відчинив жінці передні двері авто. Запропонував поїхати в гарне кафе, яке було неподалік у парку.

У кафе не було жодної людини, яка б не звернула увагу на цих двох людей: він – красень з обкладинки модного журналу, справжній джентльмен. І вона – вбрана так бідно і несучасно, що її гардероб можна було б назвати одягом «позавчорашнього» дня.

Богдан відчував, як Світлані ніяково, але він не міг отак зразу запропонувати їй свою допомогу, боявся її цим принизити. Вона була так скривджена долею, що його образа могла бути останньою краплиною в її душі, переповненій горем і несправедливістю.

Сіли за столик у кутку. Він вибрав найзатишніше місце, де б ніхто не заважав їм тихенько спілкуватися. Замовив смачну вечерю, для Світлани – гарне вино.

Вони з апетитом їли вишукані страви, які були справжніми витворами кулінарного мистецтва.

Вино трохи розпружило Світлану, і вона виявилася дуже веселою, з почуттям гумору. Вони весело сміялись, говорили і знову сміялись з якоїсь дурниці, згадували щось смішне зі свого життя.

Їм було так легко, ніби вони були знайомі не два дні, а довгі роки. Богдан і не чекав, що цей несподіваний вечір буде таким веселим і щирим. Він іще про неї нічого не знав, так само, як і вона про нього, але між ними був дивний зв'язок щасливого випадку.

Такі доленосні зустрічі бувають один раз на тисячі.

Богдан тону в голубих криницях Світланиних очей і не бачив зовнішньої убогості. Він бачив розум і чуттєву душу красивої молодої жінки. Добре знав, що багатий зовнішній антураж без розуму і душі – ніщо. Дорогі речі та діаманти не замінять широкої душі, доброго серця і світлого розуму.

Відвідувачі кафе поступово розходились, тільки дивна ця пара не могла насміятись і наговоритись, не зауважуючи, як швидко плине час.

Нарешті підійшов офіціант:

– Перепрошую, але ми зачиняємось.

Богдан оплатив рахунок, лишив щедрі чайові. Вони вийшли із залу під пильними здивованими поглядами бармена та офіціантів. Він відчував їх своєю спиною і міг тільки уявити, що думала ця мужня жінка і скільки їй потрібно зусиль, щоб не заплакати від незаслуженого приниження і бути вищою від косих поглядів недалеких людей. Як багато важить у нашому житті зовнішня оболонка людини. Без Богдана Світлану навіть на поріг цього кафе не пустили, сказали б, що немає вільних місць.

Сіли в машину, немов сховались у маленьку гарну фортецю. Світлана мрійливо заплющила очі. Як комфортно так сидіти – звучить музика, поряд – чоловік-красень! Так і не розплющувала очей, щоб не руйнувати цей мрійливо-солодкий стан.

Він ніжно обняв її і поцілував у губи. Це був солодкий цілунок двох людей, які так скучили за любов'ю. Вона пристрасно відповідала. їй хотілося розчинитись у ньому. Язиком відчувала його сильний язик. Потім вперлась своїм маленьким носиком у його шию, вдихала запах чоловіка, і все це здавалося казковим сном. їй хотілось бути в його п'яних обіймах вічно.

Богдан не хотів її відпускати від себе, однією рукою керував машиною і тримав кермо, іншою тримав Світлану за руку. Слухаючи гарну музику, під'їхали під знайомий під'їзд. Маруся сиділа на лавочці і від хвилювання не знала, що їй думати. Світлана пішла на роботу ще зранку, зараз пізній вечір – куди ж вона зникла?

Побачивши, хто підвіз Світлану, двірничка не знайшла, що їй сказати, тільки йойкнула:

– Слава Богу, з тобою все гаразд!

Богдан привітався з Марусею і безапеляційно твердо сказав, що від сьогодні Світлана буде жити в нього. Попросив Марусю зібрати її речі і сказав, що піде поставити машину на стоянку і зараз повернеться.

Він не питав у Світлани, чи вона згідна. Усе вирішив сам, і його чоловіче бажання було таким вольовим, що дві жінки слухняно і мовчки пішли до Марусі у

квартиру. Через десять хвилин Богдан уже приєднався до них.

Його сміливість була радше показною. Він боявся питати у Світлани згоди, бо вона могла йому відмовити. Маруся допомогла донести до ліфта речі її квартирантки і здивовано-щаслива пішла у свою квартиру.

Вона була втішена такими несподіваними змінами в житті молоді, але знедоленої жінки. Світлана переступила поріг Богданової квартири і відчула, що буде щаслива в цьому домі, що це буде її царство, її міцна фортеця.

Богдан був гостинним, пішов показувати квартиру. Скрізь панував лад – служба на флоті привчає до порядку. Чистота і блиск у всьому. Педант!

Світлана ходила за ним, і уся аж променилася щастям. Він не відпускав її руку ні на хвилину. Привів у спальню, там – красиві світлі меблі. Сміючись, сказав, що меблі якраз підходять до її очей і кольору сонячного літнього неба.

Широке ліжко з пухнастим сіро-голубим покривалом. Маленькі подушечки на ньому. Все було акуратне, навіть не вірилось, що порядкує тут чоловіча рука.

Колись давно Світлана також мала свій дім, в якому був комфорт і затишок. Зараз їй здалось, що це було не з нею! Роки, проведені у в'язниці, перекреслили її минуле, позбавили всього: батьків, майна, друзів, знайомих. Коли вона працювала на високій посаді, була всім потрібна. Двері її кабінету не встигали зачинятися за відвідувачами.

Потім, як сталося лихо, всім уже було не до неї. Соромно, що їхня подруга під слідством, а потім – у в'язниці. Але ніколи не слід зарікатись, таке лихо несподівано може підстерігати кожного. Сьогодні ми можемо бути на вершині слави, а завтра – на дні життя.

«Бережись цього, від тюрми і суми не зарікаються!» – скільки таких думок передумала Світлана. Вона мала вдосталь холодних одиноких ночей у в'язниці, а потім – і на волі. Скільки сліз виплакала, знає лише Господь. Тато її помер давно, коли вона була ще дитиною. Мама пішла до тата, як Світлана була у в'язниці. Батьківська сільська хата від того, що ніхто в ній не жив, геть відвогнала. Взимку випав великий сніг, і провалив дах. Потім сніги почали танути, і той невеликий мамин скарб геть попсувала вода.

Коли Світлана вийшла на волю, то поїхала додому. Усе побачене глибоко вразило її. Зупинилась у сусідів, переночувала. Наступного дня пішла в сільську раду і відписала все батьківське майно і город сусідові – може, хоч комусь буде від цього якась користь.

Після обіду востаннє оглянута батьківське обійстя. У дім заходити боялась, бо посередині стелі була величезна діра, через яку промені літнього сонця проникали в це спустошене родинне гніздо, яке колись було веселим і щасливим.

Пішла на могилу батьків. На сільському цвинтарі все позаростало травною, ледве знайшла свіжу мамину могилу. Помолилась. Сіла на траву. Плакала гірко і невпинно. Біля неї нікого не було поряд. Хоч заходься плачем – ніхто не заспокоїть, не розрадить.

Пообіцяла батькам, що, як оговтається і трохи розбагатіє, то поставить їм пам'ятник на могилі. Були вони порядні люди, добрі господарі. Та доля до них була невблаганною.

З невеселими думками Світлана їхала в місто. Сусід дав їй трохи грошей, щоб на перший час вистачило на харчі та проживання. Оселилась у доброї Марусі, яка сама бідувала, але не взяла грошей за квартиру, лише харчувалися спільно. Світлана давала гроші, а Маруся готувала вечерю до її повернення з роботи. Господиня ставилася до неї, як до дочки, бачила, яка та була добра і щира, тільки дуже вже скривджена долею і людьми.

Складно було Світлані знайти роботу за фахом. Для того, хто виходить із в'язниці, у суспільстві зачинені всі двері. В овочевий магазин її прийняли з випробувальним двомісячним терміном без заробітної плати. Світлана погодилася на ці кабальні умови, бо куди ж їй було йти з такою позначкою в паспорті?..

Директор магазину був справжнім втіленням торгівця – скупар, з великим черевом. Знав, що Світлана добрий фахівець і узгодить усі неточності в бухгалтерських звітах, до того ж безоплатно. Директор-скнара бачив, що працівниця немає належного одягу, може, і голодна... тодного разу не запропонував Світлані трохи грошей на транспорт, одяг та харчування. Багатий бідного не розуміє! А голодна жінка жодного разу не взяла собі з прилавка на обід навіть напівгнилого винограду.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tellnovel.com/kogut_lyudmila/mudr-zh-nki

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)